

Fri från Arkens bibelskola!

[Spara som PDF](#)

För en tid sedan fick vi kontakt med en person som gick på Arkens bibelskola i Kungsängen, Stockholm, men som hade vaknat upp över att det är mycket som är osunt där. Uppvaknandet ledde till att personen lämnade Arken. Därefter vidtog en slags läkande process där personen fick återupptäcka den trons vila och det barnskap som Evangeliet erbjuder. Via vittnesbördet nedan har denna person önskat dela med sig av en del av erfarenheterna från Arkens bibelskola. Vi publicerar detta för att ge varning och vägledning till andra som antingen befinner sig i en motsvarande bibelskola/församling eller överväger att börja på en sådan. Personen som skrivit detta har valt att vara anonym.

/Lennart

Jag är uppvuxen i en kristen familj och trodde från barnsben

på Jesus, det var det mest naturliga som fanns att tro på honom. När jag kom upp i tonåren började jag att känna en stor längtan efter att komma närmare honom. Genom församlingen som jag tillhörde kom jag i kontakt med Trosrörelsens undervisning. Församlingen i sig var inte en trosrörelseförsamling men somliga i församlingen hade börjat ta till sig den här typen av undervisning. Jag tyckte att undervisningen var fantastisk och upplevde att mycket hände i mitt liv tillsammans med Jesus. Jag växte både i min tro och i min relation med Jesus. Efter ett antal år så kände jag att jag ville fördjupa mig i den här typen av undervisning och hade i tankarna att gå en bibelskola som hade fokus på själavård. Jag fick höra talas om bibelskolan Arken både genom TV men blev också tipsad av en person i min församling att gå den. Efter att ha bett och sökt Gud i den här frågan så upplevde jag att jag skulle gå Arkens bibelskola.

När jag kom till Arken slogs jag av den otroliga kärleksatmosfären som fanns där och för första gången i mitt liv upplevde jag hur jag hade hittat hem, hem till min församling. Här fanns det människor som ville tjäna Herren, som älskade Jesus och som verkligen ville hjälpa dem som på olika sätt kämpade här i livet. Jag började bibelskolan och all undervisning som jag fick höra sög jag åt mig likt en torr svamp. Både på Arken och i tidigare liknande sammanhang jag befunnit mig i hade jag fått höra att man skulle pröva undervisningen och profetior, men detta hade jag inte förstått varken vidden eller vikten av, förrän efter att jag valde att lämna församlingen.

Olika frågetecken i undervisningen dök dock med tidens gång upp och många gånger tog jag dessa funderingar till Herren i bön. Det var en del saker i undervisningen som jag inte kunde känna igen i de sammanhang som jag tidigare varit i och som jag var mycket osäker på om Bibeln egentligen stod bakom. Med tiden började jag också fundera på varför det på denna plats där det talades så mycket om helande och befrielse fortfarande fanns så många människor som mådde dåligt och som aldrig tycktes "bryta igenom" på de områden som de så hårt kämpade med. Jag själv, mina vänner och många runt omkring mig, där ibland ledare tycktes titt som tätt hamna i djupa svackor och ingen tycktes må bra utom i korta perioder. I Matteus kap 7 kan man läsa om att på trädens frukt ska vi kunna veta vilket träd vi har att göra med. Herren säger att: *Så bär varje gott träd god frukt, men ett dåligt träd bär dålig frukt.* Vidare säger han att ett dåligt träd aldrig kan bära god frukt. Jag tycker mig tydligt kunna se att Arken är ett träd som inte bär god frukt, för människor där blir inte fria från sina plågor utan hamnar snarare allt djupare i sina problem och blir allt mer bundna till det sammanhang och de ledare som de befinner sig hos.

Något annat som jag tyckte var mycket märkligt på Arken var att det var mycket svårt att få ett själavårdssamtal när man upplevde behov av det. Vid allvarigare behov gick det att få ett sådant samtal, men då varade det bara några korta minuter och själavårdaren var ofta en frivillig bibelskoleelev som kort lyssnade på behoven och sen skulle det bes ihärdigt. Tanken med detta korta samtal var från skolans sida att man skulle lära sig lita till Gud själv och inte fästa sig så mycket vid människor. Denna tanke är god och vi ska först och främst förlita oss på Herren, men ibland kan vi också behöva få prata av oss och få ett mänskligt möte. Med tanke på bibelskolans profil – att de ska stärka de svaga – så finner jag det mycket märkligt att man måste kämpa för att lyckas få själavårdssamtal.

Genom Guds nåd blev jag varnad för Arken och

Herren fick visa för mig att det sammanhang jag befann mig i inte var gott och att jag hade lurats in i att tro att detta var den friska källan där jag kunde få dricka Livets vatten. Efter ett tag började jag förstå att mina enkla frågetecken och funderingar som jag haft egentligen var varningar från Herren. Vid den här tidpunkten hade jag befunnit mig i församlingen i nära två år. Min väg ut ur församlingen var ingen lätt resa och den kostade på mycket. Jag fick ge upp ett sammanhang som jag så djupt älskade och vänner som jag hade kommit mycket nära och som betydde otroligt mycket för mig. Men jag upplevde att det som jag hade fått tag på var allvarligt och att jag själv skulle få stå som ansvarig inför Gud om jag valde att stanna kvar. I efterhand kan det tyckas mig märkligt hur någonting kan vara så likt sanningen men ändå vara så långt ifrån den.

Inre bönen

När jag i efterhand ser tillbaka på min tid på Arken, kan jag se att det var mycket som lärdes ut där som egentligen inte har några bibelstöd alls. Bland annat så lär Linda Bergling ut en form av bön som hon kallar "Inre bönen". Linda säger sig ha fått den här bönen direkt från Jesus. I utförandet av Inre bönen är tanken att man ska överlämna hela sitt jag till Gud och att han ska få komma och vidröra en och hela en. Bönen har tre olika delar och innefattar överlämnandet av kroppen, själen och anden till Gud. Redan här kan vi se att det är något galet med denna bön eftersom Linda väljer att dela upp människan så som man gör inom gnosticismen. Man börjar med att gå igenom hela kroppen och tanken är då att man överlämnar de kroppsdelar och organ som behöver helande och lägger dem på Guds altare. Den här delen i Lindas bön har stora likheter med meditationsformer inom mindfulness där tanken är att du ska bli medveten om vad du upplever i alla dina kroppsdelar. Som stöd för Inre bönen använder sig Linda av bibelordet från Rom 12:1 där det står att vi ska överlämna våra kroppar som ett levande offer till Herren. I denna episod av den Inre bönen är det meningen att man ska be om förlåtelse till sin kropp om man på något sätt har talat illa om den eller behandlat den illa. Det är mycket märkligt att vi uppmanas att be vår kropp och inte Gud om förlåtelse för att vi har syndat.

Efter att man har överlämnat kroppen ska man gå vidare till själen där det handlar om att överlämna sina tankar, sin vilja och känslor m.m. till Gud. Till slut

ska man överlämna sin ande till Herren, och här kommer något märkligt för då menar Linda att man inte ska försöka föreställa sig en bild av Jesus utan att den Helige Ande ska komma och visa oss en bild av Herren. Jag är ytterst tveksam till att vi ska få se bilder av Jesus oavsett om det är vi själva eller någon annan som framställer dem. Att se en uppenbarelse av Jesus tror jag är någonting som är ytterst ovanligt och som vi ska vara mycket försiktiga att söka efter.

I dagens församlingar är det inte ovanligt att sådana här typer av böner får ersätta den "vanliga" enkla bönen till Herren. Österländska meditationsformer etablerar sig allt mer och mer i våra kyrkor och man börjar söka sig allt mer i sitt inre för att finna en gudomlighet. Låt oss varnas av Jesu ord i Matt 24: 26 *Om de alltså säger till er: Han är i öknen, så gå inte dit, eller: Han är i de **inre rummen**, så tro det inte.* Låt oss därför sluta upp med dessa orena böneformer och istället be som människor gjort i alla tider, dvs. enkla böner till Herren från våra hjärtan. Herren säger att han vill att vi ska be i sanning och att han redan vet vad som ligger på våra hjärtan innan vi bett honom om något, vi behöver inte ta hjälp av andra religioner för att be till vår Herre!

Korset

Man kan ju tycka att det i en kristen församling borde vara självklart med en sann undervisning om korsets innebörd, om synd, omvändelse och frälsning, men under min tid på Arken hörde jag inte en enda riktig predikan om korset. När det talades om korset så var det bara undervisning som gick ut på vad vi kan få ut av korset. Det undervisades att vi hade rätt till hälsa, god ekonomi, framgång m.m. genom Jesu verk på korset. Pastor Gunnar Bergling predikade ofta om att vi genom tron på korset nu har **blivit** rättfärdiga och att vi då har rätt till att kräva tillbaka saker från djävulen som sedan syndafallet har stulit från oss. Men vi har ingen rätt att kräva tillbaka saker varken från djävulen eller av Gud. Allt vi får är givet oss av nåd och har vi böneämnen i våra liv eller saker och ting som kommer emot oss och drabbar oss så talar Bibeln om att vi ska be till Herren och inte kräva saker från djävulen.

Den syn man har på korset i Arken är med andra ord inte en rätt bild och det medför fruktansvärda konsekvenser eftersom folk inte blir undervisade i det sanna evangeliet utan lockas in i att tro på ett falskt sådant. Jesus sa att vid den här tidsålderns slut så ska många falska messiasgestalter komma, och i Trosrörelsen undervisar man en fel bild av Kristus och korset. Bibeln säger att Jesus genom sin död på korset försonade oss med Gud och att han tog vår synd på sig och att vi genom tron på honom kan få frälsningen av nåd. Det är detta

som är Bibelns budskap om korset och denna nåd borde vara tillräcklig för oss utan att vi ska börja kräva mer av Gud.

Tungotalet

På Arken talar man vitt och brett i tungor och det används i lovsången, i förbönssituationer och inte minst för att kriga mot andemakter. Men inte någonstans i Bibeln kan jag hitta att vi ska använda oss av det mot andemakter. 1 Kor 14:2 säger Paulus så här: *Den som talar tungomål talar inte till människor utan till Gud. Ingen förstår honom, när han i sin ande talar hemligheter.* Tungotalet ska alltså talas till Gud och varken till människor eller till andemakter. Paulus fortsätter i detta kapitel att tala om tungomålstalet och de andra nådegåvorna och vill uppmana församlingen att bruka de gåvor som är till mest nytta för hela församlingen. Vers 4 och 5: *Den som talar tungomål uppbygger sig själv, men den som profeterar uppbygger församlingen. Jag önskar att ni alla skall tala tungomål men hellre att ni skall profetera.* Senare i vers 28 säger Paulus: *Men finns det ingen som uttyder, skall den som talar tungomål tala i församlingen och endast tala för sig själv och till Gud.*

Med andra ord ska tungomål **bara** talas i församlingen om det finns någon som uttyder det, och finns ingen som uttyder så ska man tala tungomål tyst för sig själv och till Gud. Men på Arken talade man detta språk vitt och brett och det var mycket sällan som någon gav en uttydning eller att vi ens uppmanades att be om att få det.

Binda och lösa

Något annat som det talades mycket om på Arken var just allt krigande mot andemakter. Våldigt ofta uppmanades vi att inta områden i våra liv som sades vara intagna av djävulen. Vi skulle återvinna dessa områden genom att tala i tungor mot djävulen och genom att högt proklamera (ofta skrika) mot djävulen att han skulle flytta på sig och att han inte hade någon rätt att bråka med oss. Lärjungarna gjorde dock aldrig på detta sätt och de uppmanades inte heller att stå och skrika mot andemakter. Jesus gav dem makt att driva ut onda andar (Mark 6:7) men aldrig någonsin sa Jesus till dem att de skulle stå och skrika mot makterna och proklamera sin rätt över djävulen.

Förutom allt detta skrikande mot djävulen, lärdes det ut en mängd med bönemodeller på Arken. Allt skulle bes i en viss ordning, makter skulle bindas och brytas och helande skulle lösas in. Men när bibelordet talar om att vi har fått makt att binda och lösa så talas det inte alls om makter och helande. Det finns tre

bibelställen i evangelierna som tar upp om binda och lösa. Jesus säger i Matt 16:19: *Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen.* Jesus talar också om detta med att binda och lösa i Matt 18:18 och i Joh 20:23. Men i dessa bibelord menar Jesus att man som församling kan binda någon i dennes synder om den inte vill omvända sig och att man kan lösa den från dess synder om den vill omvända sig. Det har alltså inget att göra med att vi ska binda andemakter. Så med tanke på att två av de tre bibelord i evangelierna som nämner binda och lösa faktiskt handlar om församlingstukt, så får vi anta att även det tredje handlar om det.

Kanske du är i ett liknande sammanhang som jag har beskrivit, och tänker att platsen som du befinner dig på inte kan vara fel för där finns så många underbara människor som vill leva för Herren, och detta är en plats där det händer mycket under. Men om du tänker efter så tror jag att du ganska snart skulle inse att det finns många underbara och kärleksfulla människor även inom sammanhang som du själv inte stöttar. Det finns till exempel fina människor inom andra religioner. Den mest godhjärtade människa som jag träffat på var en lärare jag hade i skolan, och hon var inte kristen så vitt jag vet. Med andra ord kan du inte ta bara dessa människors godhet som ett tecken på att de går på rätt väg. Vad gäller under och tecken som ett bevis på att du är rätt, så skulle jag vilja råda dig till att läsa och begrunda vad Jesus säger i Matt 7:13-23. Vi ska alltså känna igen de falska profeterna på deras frukt och Jesus säger vidare att när denna tidsålder är slut ska många komma till honom och säga: *har vi inte profeterat i ditt namn och med hjälp av ditt namn drivit ut onda andar?* Men då ska Jesus säga till dem: " *jag har aldrig känt er*". Med andra ord är inte den goda frukten vi ska leta efter under och tecken, för dessa profeter hade ju varit med om under och tecken. Ändå säger Herren att han aldrig har känt dem. Frukten som Herren menar att vi ska leta efter, tror jag mer handlar om Andens frukt som finns beskrivet i Gal 5:23-24. Jag tror också att det ibland kan ta tid att se vilken frukt det blir av förkunnarens undervisning, och det är inte alltid som man märker den dåliga frukten på en gång. Många som varit med i trosrörelsen en längre tid kan vittna om att de har fått skörda mycket dålig frukt av den undervisning som de har tagit del av.

Du som genom det jag har berättat har fått en tankeställare och kanske upplever att du skulle behöva pröva den församling eller det sammanhang du befinner dig i, skulle jag vilja ge några råd. Först och främst gå inte till ledarna i din församling och börja diskutera med dem om dina funderingar. Självklart kommer de att stå upp för det de tror på, och om det vill sig illa kan de övertala dig att stanna kvar. Be istället Herren att han ska visa dig någon annan i din närhet som vill pröva

detta och som är villig att göra vad som helst för att följa Herren. Det kan vara mycket svårt att vara ensam med sina funderingar och därför kan det hjälpa att ha ett trossyskon som är lika "liten" som en själv. Men framförallt, gå till Herren i bön och be att han genom sitt ord ska visa dig sin sanning. Be också att du själv ska älska den sanning som Herren visar för dig och att du ska vara villig att göra det som krävs för att följa den.

Om du sedan upplever att du befinner dig på en plats som är fylld med villolärer, stanna då inte kvar! Lämna sammanhanget så fort som möjligt och trösta dig med att Herren är med dig och att han vill visa dig sin sanning. Glöm inte bort att Jesus själv är vägen, sanningen och livet. Jag skulle också vilja tipsa dig om att läsa böcker som tar upp Trosrörelsens historia, det har hjälpt mig otroligt mycket att få veta mer om den och när man läser om det så förstår man ännu mer hur fel dessa sammanhang är. Jag skulle främst vilja rekommendera [A Different Gospel](#) som är skriven av D. R. McConnell, den går väldigt grundligt in på Trosrörelsens historia men även läran i sig. Andra böcker på svenska som har hjälpt mig mycket är Sven Reichmanns [Allt är inte Gud som glimmar](#) och Torbjörn Swartlings [Trosförkunnelsen inget evangelium](#).

Till sist vill jag bara poängtera att människorna på Arken inte är några hemska och ondskefulla människor. Många som jag har lärt känna där, men även andra som står för Trosrörelsens lära, är några av de mest hängivna människorna jag har mött på. Dessa människor offerar mycket av sina pengar, sin tid, kraft och ork för det de tror på. Den hängivenheten de har och längtan efter att tjäna Gud har jag inte sett hos några andra kristna som jag befunnit mig bland. Därför har det känns ännu mer sorgligt att behöva acceptera att de är fel ute och att de följer en lära som inte för med sig det goda. Men tyvärr kan vi inte titta på deras hängivenhet utan vi måste se på vilken lära det är som lärs ut.

Må Guds sanning leda dig på rätta vägar!

Ytterligare läsning relaterat till Arkens bibelskola/församling:

- [Tio villolärer inom Trosrörelsens teologi](#)
- [Metod eller barnskap](#)
- [Om Arkens "flödesbön"](#)
- [Ytterligare några steg närmare New age](#)